

L' IGNORANCIA

REVISTA CRÓNICA

ORGA Y XEREMIES DE VARIES SOCIEDATS DE MALLORQUINS.

A Palma, cada número.....	0'05	cèn. s pta.
A domicili. És trimestre.....	0'65	»
Un any.....	2'60	»
Per dotzenes.....	0'45	»
Num.º atrassats des 2.º tom.....	0'65	»
Id. id. des 1.º tom.....	0'07	»

SONARÀ CADA DISSAPTE COM HA SONAT FINS ARA
SI T'É VENT A SA FLAUTA.

ADMINISTRACIÓ: CADENA DE CORT, N.º 11.

Fóra Palma. Dins Mallorca.....	(3 mesos.....)	0'85
	(1 any.....)	3'25
Dins Espanya.....	(3 mesos.....)	1'00
	(1 any.....)	3'50
A Ultramar y s' Estrangè.....	(3 mesos.....)	1'50
	(1 any.....)	5'00

CERTÁMEN DE L'IGNORANCIA PER 1882.

Jurat qu'ha de jutjà ses composicions presentades:

Don Tomás Aguiló.
Don Tomás Forteza.
Don Matheu Obrador.
Don Juan O-Neylle.
Don Bartomeu Ferrá.

SA REDACCIÓ.

AL ESCELENTÍSSIM SEÑOR DON SILENCIO (a) SILENCI

À SA MAJÓ DE SES PITIUSES, EN LA DIADA
DE SANTA CLARA DEL ANY 4406 DE
SA POBLACIÓ D'AQUESTA ILLA.

SEÑOR ESCEL-LENTÍSSIM: Amb lo degut respecte que Vòce Escel-lència se mereix, com tots es qui en el dia se giran sa casaca, y à fi de darli sa noble resposta que n sa sèua benivolguda carta del 7 del corrent té à bé demanarme; no puch méns de dí que li don les gracies per havè ficsats ets uys, y ses uyeres, demunt es méns pòbres escrits; com també per tractarme de Don en lloch de tú, y encara, que iac correspon; y per axò mateix no estrañy li don es tractament de tot un Escel-lentíssim, y perque també no m succehesca qualque cosa per l'estil de lo que passà à n' En Guillem Fortesa, (que Deu tenga al Cel,) y del que no n sabia sortí tant bé com ne sortí aquest famós poeta.

Aquest pas es massa hò perque ley deix de contá: En Guillem conversant amb una persona de molt de rango de Madrit el tractá de vostè y el gran señó l'interrompí dientli:

«Dispense V., soy grande de España de primera clase y tengo el tratamiento de Excelencia.»

«Dispense tambien V. E. (replicá En Fortesa) pues yo soy pequeño de España de primera clase y tengo el tratamiento de tú.»

¿Que tal, que li ha agradat? Jò ley he

posat en castellá perqu'heu entenga més bé.

No pòt creure, Señó Escel-lentíssim, sa gran sorpresa que me n he duyta avuy dematí al lletgí L'IGNORANCIA, perque després de veure sa carta à mí dirigida, lo primé qu'he fèt ha estat mirá sa firma, esperant veure es nòm d'una Floreta ó d'una Seuratgina, que tant ayñor, y quant he vist qu'era un castellá es qui m'escrivía, no he sabut que m'passava d'alegría y d'estraneza. D'alegría per veure un nou confrare dins es renaixement des nòstro llenguatge; y d'estraneza perque com els de Castilla no pòren veure sa nostra estimada llengua, à sa que li diuen jerga, com Vòce Escel-lència sap, may m'haguera pensat qu'ets sèus versos, essent forastès, estassin escrits, poch més ó manco, amb sa llengua des nòstros pares; però lo que vertaderament m'ha atacat es nirvis, sense essè dòna, es qu'en Silencio ó Silenci fos es qui defensas ses fides d'Eva, quant tothom sap que s defecte capital d'aquestes es es de xarrà p'es colsos. ¡Ara si que crech que prest vendrá la fi del mon!

Com Vòce Escel-lència es forasté, en es pareixe, y per lo qu'he vist no entén encara bé es mallorquí; no seria demés que li repetís lo qu'he dit, tant en pròsa com en vers; però com axò seria massa llarch, li recoman qu'heu torn lletgí, tranquilament lluy de cap atlòta que haja tengut ó tenga sa coua de paya, y recordant lo que li ha passat en aquest mon, en matèria de dñes; posant sa mà demunt es sèu còr, amb uyeres posades per veure més bé, y fent lo possible perque no hey prenga part es sèu geniò; estich segú que no veurá dins es meu article ni en ses glosades, lo qu'hey vèya, y lo poch qu'hey vèya, quant les va lletgí, ses primeres vegades. Estich segú qu'axí, tot solet y tranquil, fins y tot s'axecará es sèu orgullo, sentirá una empenta de rabia, sense volè, al recordá sa facilitat en qu'ha anat consentint à n'es poderós escós de sa dòna, desde qu'es mostatxet va comensá à negreljá es sèu llabi. ¿De quantes beneytures, locades y errades no ha estat causa? y

quantes beneytures, locades y errades no li farà fé d'aquí al devant?.... Una tendre mirada d'ets sèus hermosos uys, una graciosa mitja riayeta ó una dolça mentida d'ets sèus llabis de ròsa, el farà caure à los sèus pèus, amb sa mateixa lleugeresa en que cau s'innocent aucellet dins sa boca de sa serpent, ó corre sa senzilla barqueta, moguda per un desfet temporal, à fersè mil bènes demunt ses ròques per desapareixe en mitx des remolí de ses farestes ones... Me creguí, no son tan farestes ses mèues glòses ni duen tan mala intenció com Vòce Escel-lència pensa.

Ja que Vòce Escel-lència me diu que n parlá de dñes n'he amollades de molt bones; que les duch à l'uy y que si sa rabia me fa escriure, Vòce Escel-lència s'en riu; li puch assegurá que res d'axò me succeheix, y lo que més m'ha provat que Vòce Escel-lència no m'ha entès, es quant s'atreveix à dirme, en confiansa, que jò desjàt ma mare, parlant axí com heu fas de sa dòna. Lo primé de tot li he de dí, que sempre he parlat en general; que tots sabem qu'à n'aquest mon hey ha hò y dolent: que molts des defectes de qu'están fornides ses dñes d'avuy en dia no los conexian ses nòstres mares: que no duch al uy à totes ses dñes sinó que les estich alerta, perque sé per pura esperiència y per lo que m'han dit persones de cap pelat, qu'allà ahont pareix que no hey plòu està negat de goteres. També li dech havè de dí, no perque Vòce Escel-lència no s'en riga de mí perque mitx mon s'en rin de s'altre mitx, que jò no les tench gens de rabia, sino que com conech un poch es genero, des que n'hi ha bastant d'averiat, don es crit d'alerta à n'aquells pòbres pollets que comensan à piulá, perque no s'en dudan desengaños tan amarchs com es que Vòce Escel-lència se n ha duyts, encara que pareix que no está del tot escalivat.

Vòce Escel-lència qu'ha escrit que: la muller es molt ingrata, qu'es com la moneda que quant més hermosa més falsa y que te el còr de marbre; quant heu va fé estampá ja devia sèbre perque, y ara no tant sòls diu que no es ingrata, sinó

qu' es un *sant misteri que ningú pòt descifrar*. ¡Homo, homo! ¿en que quedam? Vòce Escel·lència se gira sa casaca còm es polítichs d' avuy en dia, y axò pròva que Vòce Escel·lència no es molt constant amb ses séues còses, qu' es un poch veleta de campaná ó qu' es *Vòce Escel·lència es qui escriu lo que no sent*, compromès per qualques faldetes; encara que també diu, amb una franquesa que l' honra que Vòce Escel·lència *es el primè d' ets ingrats*, y.... sàpia qu' un ingrati no pòt tení bòn còr, qu' un que no té bòn còr no pòt estimá, y qu' un que no pòt estimá es molt ménos qu' un *Llorèns mal casadís*, respècte de ses dònnes, perque aquest no s' altre còsa qu' un mal d' enganyá. Però jò crech que Vòce Escel·lència estima, y que s' ha afeytat pòques vegades, y encara qu' aquestes pòques l' han afeytat ses dònnes amb les desenganys que n' lo séu amor se n' ha duyt d' *elles*, segons demòstra demunt ses séues *tristes* composicions de L' IGNORANCIA; y apesá d' axò encara les defensa, còsa que pròva clarament que té ó molta caritat, ó qu' está *Bièl* derrera *elles*, ó per milló dí, derrera qualque *deidat* qu' ha sabut afinarli sa prehuada jóya des séu còr, niu bell y poderós del més pur y sant amor. S' amor es cègo, y per lo mateix no veu Vòce Escel·lència es defectes de sa dòna *en general*, sinó que se creu que totes han d' essé còm sa qu' amb una mirada li diu molt més que lo que pòt dí es més elocuentíssim orador: còm sa que péna si Vòce Escel·lència péna; y gòsa si Vòce Escel·lència gòsa; còm sa que s' estima més está su ran de V. E., lluny des truy y bordell, perque no l' distrega per un moment de sa dolsa mirada que l' embadaleix: còm sa que no tenguent cap amiga, de ses que s' usan, no s' entretén en lletgi *novèles* ni n' taya sayos, sinó qu' ets sayos que taya son camies y faldetes per quant haja de viure amb Vòce Escel·lència còm Jusèp y Maria. ¡Ay! però per desgracia son poquíssimes ses que sa veuen avuy en dia adornades amb aquestes rares qualitats; y aquestes pòques no les veurá lluhí per sa Murada ni p' es Born, son modestes còm ses violetes, son pèrles y còm elles están amagades dins sa *copiña* de ca-séua, aferrades à sa *roqueta* de sa mare y à n' es fons del *mar* de sa moral y doctrina cristiana. Aquestes pòques, vertaderes fives de Maria, estiman sa prehuada jóya s' olorós y blanch lliri de sa virginidat, y còm ja están avesades à creure y respetá los séus pares, també mateix creuran y respetarán los séus espòsos y los séus sògres, no fingint ni engañant sabrán administrá es jornal des séu marit y no darán, per comoditat ni per lluhí, los séus fions à mans estèrnes perque xupin d' altres pits sa llecò que los ha de nodrí.

He criticat y critich tan sòls, señó

Escel·lentíssim, es defectes que té sa dòna qu' está aficada dins sa societat d' avuy en dia; ses que finjexen en tot y per tot; ses que cansades de *coquetetja* han escampats ets afectes des séu còr y son romases còm sa moneda falsa, que després de passá de má en má román sense cara ni creu, llisa y menjada. He criticat y critich aquelles que tanta pò les fa sa vermeyó, es coló sa de ses galtes, que les s' empastan, no pensant tant sòls que de guapes se fan lletjes; que s' òr no ha menesté daurá; qu' à un *baix relleu* s' el tuda si l' emblanquinan.

En sa glosada que duya per títol *Lleña à ses dònnes* ja dava una pròva claríssima de lo que acab de dí, quant dirijintme à una *Florete* ja li deya que no totes eran còm ella, que si heu fossin *veurian cent y un marit per cada un que n' hi ha al dia*.

Sa dòna amb sa bellesa y aquest misteriós dó que Deu li ha donat d' encativá ets homos, podria convertí es dolents en bònns si no fos tan veleta y capritxosa, y no se cansás tan prest, fins y tot de lo que més estima.

S' homo de més coneixement, de caracte de ferro, que sap resistí à s' ambició, à sa tentació, de s' òr, à ses consideracions del mon, à ses subjeccions de s' amor pròpi, de s' orgullo ó des séu pròpi interès, y que desafia fins y tot la mòrt; se doblega còm una caña de blat ó còm un tendre jonch y cau devant ses caricies d' una dòna estimada. No hey ha amichs tratantsè d' *elles*; es més faèl arrossegat p' es deliri de sa séua passió, no dubta un moment en trahí es mateix à n' es qui, tal vòlta, de sa fortuna, s' honra y sa vida. Sa dòna pòt molt demunt s' homo, y per desgracia aquest podè l' empra per ferlo dolent en lloch de ferlo bò. ¿No ha lletgit Vòce Escel·lència may, *La Cruz del Matrimonio*, aquesta comèdia de costums plena de conseys morals y profitosos, per ses dònnes? per un si acás ley recomán perque la fassi lletgi à ses séues amigues, lo mateix qu' *El desden con el desden* d' En Moreto, qu' están plènes d' una veritat tan sovint trobada dins sa vida real còm dins es teatro y ses novèles.

Per acabá li diré que si jò dich que sa dòna *es un Dimoni* es perqu' amb ses séus tentacions fa *més mal que bé*, fent amb axò lo que fé s' esperit de ses tenebres: que si dich que merexan *lleña* es per veure si se les porá corretgi qualque còsa de ses males costums qu' han après: que si *n' he amollades de bones* no he fèt més que dí sa veritat còm l' he dita avuy qu' es Santa Clara y còm la dich sempre, no fent altre còsa que dí sobre el particulá lo qu' han dit es més sabis filòsòfs antichs y moderns. Y me dispens li diga que pòques llágrimes he fèt caure à sa que m' alimentá amb sa séua sanch y que no som cap perdut còm Vòce Escel·lència vòl suposá.

Aquesta carta s' es feta més llarga de

lo que jò desitjava, y per axò mateix y per havè molestat tant sa séua atenció, li deman un poch d' indulgència, ja que jò he lletgit més de dues vegades, lo molt que vostè há xarrat, encara qu' es diga *Silencio*, amb sos séus trists versos que fan *plorá* à tot aquell que los entén, y que no son *glòses de consonants enflocats*.

Sempre de Vòce Escel·lència es séu més respetuós servidó

UN LLORENS MAL CASADÍS.

AXÓ VA PER ELLS.

¿Jò sa llengo he de tení
A dins sa boca estojada?
No pòt sè, aquesta arruxada
Cap dòna la pòt sufrí.

¿Ahont me vé aquest miracle?
Còm si li importás à ell
Si es ventay es un fusell
O si duym es corsé estret.

Més valdria, més valdria,...
Més no heu vuy dí, que llavó
Si jò d' un pich fés es trò
Don Llorèns s' enfadaria.

«Miraulós à ses bajanes
»Més primes que fil de ferro
»Amb so còs còm es d' un jèrro
»Y encèses còm à magranes;

»Que se passetjan p' es Born
»Vestides ò desfressades,
»Y amb ses cares empolvades
»Còm es quemayá des forn.»

Si axò vòl dí En Mira-nines
D' En Llorèns mal casadís,
Jò li promet parli llís
Y donarni de farines.

A vostè el salva una còsa;
(Per escoltarho s' acot,)
Y es que jò no heu pach dí tot
Perqu' es vestit me fa nòsa.

Miraulós: veys aquell pollo
Que passa taconetjant
Dins campanes amagant
Dues cames còm un rollo.

¿Ahont s' en va? (axò es segü)
En es cafè tot lo dia
A jugarhi sa camfa
Si es qu' es séua sa que dú.

Veys aquell altre tot trist
Qu' es passetja per la Rambla
Amb sos mostatxins de gamba,
¿Qui ara l' veu y qui l' ha vist!

Era un pobret escrivent
Qu' enganá una pòbre atlòta
Prometentli una marròta.
¿Plena d' unses? No: de vent.

¿Sentiu renou de tacons
Quant ja ha comensat sa missa?
Aquest grumetja una llissa
Per ferla sortí des fons.

Pòchs doblés y molta fatxa
Aquell des cabey's rahalls;
Que diuen que té més ulls
Que tot un còvo d' alatxa.

En es Teatro el veureu
Que tots es paleos rondetja
Perqu' es pensa que festetja
Una atlòta que no 'l veu.

Mirau aquell cara triste
Que pretén d' hòmo sabut,
Y sa carrera li put
Ménos quant fa una conquista.

Que parla còm Ciceron,
Mentres s' atlòta s' en rin,
Diguent que tot quant escriu
Ley alaba tot el mon.

Mirau aquell altre, es metge,
Que no sap ahont té sa mà
Y pretén sèbre curá
Ses malalties des fetge.

¿Que vos ne rèys, atlòtetes?
No riguen que 'n vénen més
Flastomant just carretés
Y de tothòm fent gacetes.

¡Y pretenen d' educats!
Y en s' honor qu' ells ne somian
Per no rès se desaffian.
¡Miraulos si hey van soyats!

Sa questió se fa molt bona:
Y creysme, vos assegura
Que m' atur perque m' atur,
Y válguelos que som dòna.

ANGELA ROBIÓL.

UNA MANETA A SES DONES.

No me cap à dins es méu carabassòt,
encara que 'l tenga més gròs qu' es nòs-
tro ase y més buyt que sa caixa de La
Sala, qu' hey haja persones que s' atre-
vescan à parlá malament de ses dònas;
però còm ara *En Lloréns mal casadís*
mos ho fa veure y tocá amb ses mans,
no tenim altre remey, si no volèm passá
per escèptichs de gruix de rey, més que
baixá es cap y dí *crèdo*.

Lo més segú y probable es qu' aquests
pobrets errats de contes, no coneixen ni
saben qui son *elles*, ó si heu saben,
quant han vist que no hey havia llivell
de podè essè còm *elles*, s' enveja los ha
poñit y ja los tenim enfilats à dalt sa
parra, treugent à ròllo totes ses séues
braguetes y taparles de calumnies; però
bé pòren esperonetjá y tirá cosses que
tant mateix tot axò es lladrá à estels
dins un bassiót ó fé retxes à dins s' aygo;
perque, ¿qui es que 'n té dos dits, que
no sap que sa dòna fa sa retxa més amunt
en tot y per tot que s' homo? y sino, di-
guem tú, Lloréns, ¿que seria des secret
si no fos per *ella*? ¿hey ha cap homo
que sia capás à guardarné un axí còm

sa dòna? Mira, tú mateix te pòts trèure
es gat des sach anant à una d' aquestes,
qu' encara que no tengan plomes, los
dauen *polles*, y maldament te còst més
pena que prendre una purga, digueli
baixet à fi de que s' altre gent no heu
senti: «Jò havia pensat de teni relacions
amb vostè, però desitjaria que no heu
fés sabedó à ningú,» y pòts está cèrt
que ses pedres no heu sabrán, y sino ja
m' en tornarás sa respòsta.

¿Sa pau y es silenci allà ahont son
elles no hey reynan? Una pròva de lo
primé la trobarás à una casa qu' hey
haja un parey de cuñades y una sògra:
y lo segon heu demòstran ses bugade-
ries y aquelles reunions ahont se sòl fé
cantá un *primo tenore* ó un *primo basso*,
que son sa diversió de s' auditòri.

¿Tantes cartes ja en pròsa ja en vers
qu' escriuen es *martirs de s' amor*, si no
fos per *elles* s' escriurien? ¿y tròbas que,
amb axò no més, perdria tant poch sa
literatura? Escolla aquests dos escapò-
lons que crech t' en xuparás es dits:

«Angelita, por tu amor
«Loca vuelve el alma mía
«Si no me das alegría
«Muero de hondo dolor.»

Y d'aquest tròs en pròsa que 'n direm:

«Salve hija del paraíso, flor que brotas en la
«esfera celeste, en cuyo cenit resplandeciente
«brilla el claror de tu hermosura. A tí encanta-
«dora mariposa, que lames las flores que sem-
«brastes en el corazón de aquel que en algo se
«asemeja á tí, yo te saludo, sí, yo saludo á este
«espíritu angelical, que por do quier va espar-
«ciendo el aroma de la inmarcesible flor del
«amor, etc., etc., etc.»

¿Que tal, Pascual? ¿que li tròbes? Ja
sé cèrt que mudas de cantet: y si li pe-
gam p' ets adelantos, ¿qui ha inventat
ses persianes? y si per figurá, ¿qui fi-
gura tant còm *elles*, y més ara, que se-
gons me digueren à ses Corts han d' essè
dònes? Eucara qu' allà dalt toparen amb
s' inconvenient qu' eran poch xarrado-
res; perque per arreglá poch, se neces-
sita xarrá molt; y si no heu creys de-
manauhó à s' Ajuntament que 'n sap la
prima. Amigo, tant se pèrt per massa
còm per massa poch.

Lloréns, ¿y tú has tengut pit per dirles
vayveres, capritxoses, y que se jò que
còses més? ¿acas n' has vista cap may
que s' haja empenhada en casarsè sense
es consentiment de sos pares? ¿n' has
vista cap que perque no han volgut que
anás en es teatro ó à un ball, li agafás
un atach de mirvis? ¿n' has vista cap que
sia mártir de sa mòda? ¡Ah, Lloréns!
¡Lloréns! tú morirás amb sa creu d' ets
aubauts si heu fas axí.

Amb axò que t' he dit, crech que ja
pòts sèbre qui son *elles* y que no les
criticarás més, encara que tench pò que
no les conegues y per llarch; perque
tròp que saps manetjá molt bé es pin-
zells y amb axò hey ha un sòu que

guañá al mateix temps que farás pèdre
à ses farineres. Però mira que t' has po-
sat en bòn negòci; perque sa *Seuat-
gina* y altres, pareix s' han proposats
defensarles, y jò que còm vatx casadó
firm no faré vèta. Ha d' essè qu' es méus
malsdecaps no m' ho permeten: perque
un homo amb deutes fins en es còll y
amb sèt ó vuyt infants entenguemmos,
des deutes es que me deuen à mí, y ets
infants son des veynat, ne té més que
no 'n vòl; que ja ha passetjat sa creu del
sant matrimoni y l' ha dextat amb un bòn
rossegay; però encara que no sian méus,
basta es renòu que sòlen fé per ferme
maldecap ó maldecaps.

GAÑA D' ARAÑA.

A UN EX-ENAMORAT.

Dins un petitet jardí
Guardava hermoses flòretes;
Lliris, clavells y violetes,
Ròses blanques y jasmí.

Còm papallona atrevida
Gojosa les contemplava,
El méu còr no suspirava;
¡Que dolsa qu' era sa vida!

Però recòrt que 'm robares
Un hermosíssim clavell:
Mon còr robares amb ell
Y no tornarhom jurares.

Pur còm l' ayre d' els matins
Era s' amor que 't tenia;
Pur y sant, que fonch un dia
Envèja d' els xerafins.

Més ¡ay! ha passat el temps
Y còm tot muda y canvia
A la fi es vengut es dia
Qu' hem mudat de pensaments.

De violetes y taronjé
N' he fet guirnalda preciosa
Y amb ella vatx més gojosa
Que reyna baix d' un dosé.

Còm un escut en es pit
Vuy dú modèstia y candor,
Ja que 'l méu còr, de s' amor
Sòls per tú n' está ferit.

Quant el méu amor tenies
Llavòrs me fores ingrat.
Veitx ara que t' he olvidat
Que 'l méu còr no 'l merexies.

UNA SEUATGINA.

XEREMIADES.

Hem assistit à ses funcions sorpren-
dents y variades qu' ha donat aquests

dies el senó *May* à n'es Circo-Baleàr en compaia d' una senoreta de molta d' habilitat com à sonàmbula que se diu *Emma* y d' una nina y un altre jove que fa jochs de mans de lo més curiosos y alts de punt. Qualsevol que los vèu treballà arribà à creure qu' hey ha bruixes y dimonis boyets y mals esperits, tant bé trabayan.

Donaràn pòques funcions, y aquells que tengan ganes d' admirà fins à ne quin punt sa ciència té podè demunt s' ignorancia, poden donarsè pressa à acudirhi qu' es cert que los agradarà.

*
* *

Es vecins de Pollensa están d' enhorabona amb so non *alumbrado* públich de petróleo, igual à n' es qu' encara reyna per certs carrés d' importancia de Ciutat.

A proposit d' axò, preguntam si es petróleo que creman es faròls d' ets Ajuntaments no es com es que creman els des particulàs; perqu' hem observat que es primè no l' encenen es dies que fa lluna y es segon si.

Fins amb so petróleo s' es mestè consultà si sa lluna es bona ó es dolenta; y llavò diuen à n' es pagesos que no creguin amb ses llunes noves ni véyes.

Ets Ajuntaments de Mallorca mos demostren qu' es petróleo, quant sa lluna es prop des seu plè, no crema.

*
* *

Pareix qu' ha plogut qualche mica per Binisalem, Sineu, Manacor y altres punts.

CONSEY

Fadrina, si t' vols casà
May hey pensaràs demés,
Que molts de joves hey ha
No s' cuydan si saps fregà,
Sòls miran si dus dinés.

Na Sòl se casà, y la pòbre
Va topà amb un mal marit,
No se fa ja cap vestit
Perque diu que n' té de sobra.

P' es Born ja no s' hi passetja,
En es ball no hey ha tornat,
Per ella tot ha acabat,
D' es qu' es casà no festetja.

S' hòmo s' axeca à les deù,
Totduna vòl berenà,
Si no l' té l'lest quin parlà?
Y à les cinch està de pèu.

Cuyna, pasta, fa bugada,
Tota sa casa dispòn;
Acaba qu' es sòl se pòn,
Y se creya tení criada.

Ell à la una s' entrega,
Dina y se pòsa à dormí,

A las cinch torna partí
Y es vespre s' en va de vega.

Diguem, Llorèns: à la casa
Qui es qu' hey fa d' estaló?
¿Es sa dòna ò es compaño,
En que s' hòmo fassa vasa?

¿Ets infants qui els agombola?
¿Qui sa riqueza los dñ?
¿Qui els ablancix es pa dñ?
¿Quant ploran qui ls aconsòla?

¿Es ell que dñ sa riqueza
Quant sa dñt ja li ha jugat
Y alhaques li ha empenorat
Y l' ha reduhida à pobresa?

Mirala, ara, si es tonta,
Y casi no sap sumà,
Midant d' aquí y d' allà
Si n' ménas pams treurà es conta.

Fadrina, si t' vols casà
May hey pensaràs demés,
Que molts de joves hey ha
Que miran si dus dinés
Per ells poderlos jugà.

NA FLORETA.

POESÍA REMESA.

—¿Qui deù essè Don Llorèns?
—No heu sé, però tal vegada
Deù essè un pòbre senó
Que li falta una arruxada.

—Y qui sap; no murmurem.
—Jò debades malavetx
En sèbren, però aquest hòmo
Jò el judich per lo que vetx.

—Ell ha escrit à L' Ignorancia
Un article que fa pò.
¿Que no l' heu vist, atlotetes?
Y dè no heu lletgit res bò.

Me va pareixe tant sabí
Que totduna vaitx pensà
Que si no en sap més, fuyetes,
En volè se pòt colgà.

Y lletgint sa poesia
Seus volè, (y perdonau),
Per mí mateixa li deya:
«Uey! es farratge vos cau.»

¿Y com na Pèpa ha tornada
Me direu, tant xarradora?
Per qualche cosa à sa dòna
Li deuen dí qu' es doctora.

Jò sense sèbre qui es
Don Llorèns, dich enutjada
Que me tench per molt més bona
Sòls perqu' ell m' ha desjetada.

Y traguem sa consequència
Totes li deym sense jòchs:
«Si ses dñes no li agradan
Don Llorèns, qu' hey pòsi fòchs.»

PEPA ANGUSTIES.

PORROS-FUYES.

SOLUCIONS Á LÒ DES NÚMERO PASSAT.

GEROGLIFICH.—*Qui mesura s' òli ses mans s' en untà.*
SEMBLANSES.—1. *En que se doblega.*
2. *En que té planta.*
3. *En que té canella.*
4. *En que té balladò.*
TRIÀNGUL.—*Martí-Martin-Mari-Mar-Ma-M.*
CAVILACIÓ.—*Quetglas.*
FUGA.—*Sant Bernat curaume es cap.*
ENDEVINAYA.—*Una dòna.*

GEROGLIFICH.

S Estiu T [? N T] TTT
S Hivern T [? N T] TTT
K.

SEMBLANSES.

1. ¿En que s' assembla un avaro à un niu?
2. ¿Y ses dñes coquetes à n' es còmichs?
3. ¿Y es cap d' un orgullós à sa bossa d' un cronista?
4. ¿Y una gabia à un ca?

UN ESTODIANT DE LA SOPA.

TRIANGUL DE PARAULES.

. . . .
. . . .
. . . .
. . . .

Ompli aquests pichs amb lletres que llegides diagonalment y de través, digan: sa 1.ª retxa, un llinatge mallorquí, sa 2.ª, lo que fa sa ròba quant la teixexan; sa 3.ª, lo que jò fas sovint à sa cartera; sa 4.ª, lo qu' es el Bón-Jesus, y sa 5.ª, una lletra.

UN PETISCURRIS.

CAVILACIÓ.

CAPILLER

Compòndre amb aquestes vuyt lletres un llinatge mallorquí.

G. M.

FUGA DE CONSONANTS.

.I .A .O. .E..A .A .E .U.A.A
ECSEMÉ.

ENDEVINAYA.

Sa primera fornada
Les fa molt gròsses;
Sa segona gustoses,
Ses demés fortes
Y tan dolentes,
Qu' à la babelà per ties
Totes se quedan.

X.

(Ses solucions dissapte qui vè si som vius.)

CORRESPONDENCIA PARTICULAR.

Angela Robiòl.—Moltes d' aqueixes n' hem mes-tè. Que no sia sa dorrera.
Pèpa Angusties.—Queda servida y que se repita.

26 AGOST DE 1882

Estampa d' En Pere J. Gelabert.